üle ei imesta wist keegi. Tema läks sellepärast kirjaga elutuppa, andis seda praua Morbach'i kätte ja palus tema nõuu.

Praua Morbach luges ja ütles siis peene naeretsega: „Armas preili, ühel kolmandemal on raske, seesugustes asjades üht tõeste kasulikku nõu anda; ka ei saaks see nõu wist mitte palju mõjuma. Siin saab Teie enese süda Teie parem nõuuandja olema; kui süda selle mõtte eest tagasi ei pörka, ennast kosija omaks anda, siis lubage igapidi seda kokkusaamist. Sellega ei ole Teie koguni weel mitte köidetud ja Teil on wõimalik oma kosijat paremini tundma õppida, kes minul, tema kirja järel arwates, otsekohene ja auus mees olema näitab. Kui herra Büchner mitte Teie meelt-wasta ei ole, siis andke temale tema kirja wastuseta-jätmisega sõna-lausumata teada, et teda tulewal Pühapääwal ootate. Kõiki muud saab silmapilk tegema."

Büchner'ist ja Frieda'st igatsusega oodatud Pühapääw tuli ja kannatamata kosilane läks Oberwald'i teele. Teel mõtles ja mõtles tema ikka jälle uueste kõiki wälja, mis tema ütlema, kuida kalli neiule kõiki asju ette panema pidi, misugust õnne temale tõutama. Pärast pea kahetunnist käiku nägi tema wiimaks Oberwaldi parki oma uhkete wana puudega oma ees ja läbi ühe kitsa lagestiku paistis

tee käänul ka wana-wiist mõisahoone tornidega ja müüridega. — Kuida mahtus see kendus selle kalli pildiga nii heaste kokku, mis tema südames seisis, pooliti ütlemata õnneks, pooliti kurwastuseks ja mureks! Siis tegi tema trellwärawa lahti ja astus parki warjudesse. Senni oli ka Frieda kõige pääwa nagu palawiku põnewuses olnud, ja kui tema ka selgest teadis, et oodatud wõeras wast ühel hiljemal pärastlõune-tunnil tulema saab, siiski ei läbenud tema tuas olla. Tema läks parki, oma mõtetega üksi olema; ka ei tahtnud tema kõige majarahwa silma all oodatud wõeraga kokku saada, ja nenda käis tema juba pikemat aega teed mööda elumajast parki wärawa poole edasi ja tagasi, märkamata, kuida aeg edasi jõudis, kui järsku wärawat lahti tehtama kuulis ja silmi senna poole pöörates wõerast tulema nägi.

Üks silmapilk seisiwad mõlemad üksteist nähes paigal; siis tuli Eduard kiiremal sammul ligemale ja — nemad ei teadnud isegi, kuida see tulnud — oliwad nemad üksteise ümbert kinni hakkanud, ja nagu tuulest ära puhutud, oliwad kõik kenad kõned unustatud, mida Eduard teel oma neiule mõttes oli pidanud, unustatud kõik wastused, mida Frieda nädali käikus korraldanud oli.

Kui nemad ennast hiljemini Morbach'i perekonna ees pruut-paariks tunnistasiwad, siis tegi